

PŘIPRAVÍ VRAŽDU TVÉ ŽENY, SPÁCHÁŠ JI TY

NEVĚNÁPADNÝ VRAH

JAMES CAROL

Nenápadný vrah

Vyšlo také v tištěné verzi

James Carol

Nenápadný vrah– e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NENÁPADNÝ VRAH

NEVĚŠTĚNÝ VRAH JAMES CAROL

Přeložil Roman Lipčák

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2022

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2017 James Carol

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Quiet Man*

(First published by Faber & Faber Ltd, London, 2017)

přeložil © 2022 Roman Lipčák

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První vydání v českém jazyce

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-592-0

ISBN ePUB: 978-80-7595-593-7

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-594-4

ISBN PDF: 978-80-7595-595-1

Pro Finn.

*Čím víc tě poznávám,
tím víc mě ohromuješ.
Miluji tě teď a navždy.*

1

Odpocet začal před třemi sty šedesáti čtyřmi dny. Tehdy zbývala ještě spousta času. Teď se zdálo, že čas dochází, a to rychle. Tohle bylo na čase zákeřné. Plynul a lhal. Za devět a půl hodiny od této chvíle se 4. srpen prolne do 5. srpna a vřítí se do cílové rovinky. Jefferson Winter si uvědomoval, jak čas odtikává, jak vteřiny ubývají jako písek v přesýpacích hodinách. Kdykoli zavřel oči, viděl jen oslňující záři výbuchu.

Vešel do příletové haly a rychle přehlédl zástup čekajících. Žena, jež držela ceduli s jeho jménem, vypadala prostě jako policajtko. Bylo jí to poznat na očích. Ani na chvíli se nezastavily, pátraly po hrozbách a nic jim neušlo. Policajtko ale nebyla. Už ne. To věděl s jistotou. Poznala ho v té chvíli, kdy poznal on ji. Bylo snadné pochopit důvod. Byl průměrného vzrůstu, průměrné váhy a vypadal tak, že ho člověk snadno přehlédl. Od průměru se odchylovaly jen jeho vlasy. Měl teprve stejně daleko ke čtyřicítce jako od třicítky, ale vlasy měl zcela bílé. Zbělely mu ve dvaceti. Za časů u FBI si je barvil. Od doby, co odešel, se tím nezatežoval. Jakmile se rozloučil s dráhou vládního agenta, začalo být hodně věcí nepodstatných. Vykročil směrem, kde stála.

„Vy jste určitě Laura Andertonová,“ oslovil ji.

„A vy jste určitě Jefferson Winter. Vítám vás ve Vancouveru.“

Podala mu ruku a počkala, až se jí chopí. Měla pevný a odhodlaný stisk. Takovým způsobem podává ruku někdo, kdo si je jistý svým postavením ve složitém běhu věcí. Andertonové bylo třiapadesát, měla velké hnědé oči a tmavé vlasy na ramena. Na sobě měla džínsy a jednoduchou bílou blůzu. Kotníčkové boty, jež si ten den obula, měly přiměřeně vysoký podpatek. V mladších letech musela být úchvatná. I teď byla atraktivní.

„Kde, proč, kdo,“ vypálil.

„Říkáte to, jako by to mělo nějaký význam.“

„Taky že má. Nemáme jiný úkol než získat na jednu z těch otázek odpověď, a můžeme někomu zachránit život. Když se dozvíme, kde dojde k další vraždě, můžeme vlákat pachatele do pasti. Když budeme znát totožnost zamýšlené oběti, můžeme ji chránit. Otázka proč už není tak zřejmá, ale jsem přesvědčený, že když na to přijdeme, dovede nás ten poznatek k vrahovi nebo k příští oběti. Jedno i druhé znamená vítězství.“

„Když to takhle nastíníte, zní to hrozně snadně,“ namítla Andertonová.

„Netvrdil jsem, že to bude snadné. Tvrdím jen, že na to se musíme zaměřit. Kde, proč, kdo. Věřte mi, není na tom nic složitého.“

„Dobře, tak pro vás mám ještě jednu otázku. Jak? Když si na ni odpovíme, dostaneme se k odpovědím i na ty ostatní.“

Winter pokrčil rameny. „Na to teprve musím přijít.“

„Tak se snažte.“

Šel za Andertonovou k východu a vlekl za sebou kufr. Lidé se před ní rozestupovali a byl to pohled skoro jako z Bible. Neřekla jediné slovo. Ani nemusela. Každý se jí klidil z cesty. Nebyla nijak zvlášť vysoká, něco pod sto sedmdesát centimetrů, a byla hubená, takže fyzicky nebudila respekt. A taky si neklestila cestu s pistolí v ruce. Odpoledne v přelidněné letištní hale by to jistě vyvolalo patřičnou reakci.

Venku svítilo slunce, teploměr ukazoval nějakých pětadvacet stupňů. Lepší den si nemohli přát. Winter zkontroloval mobil. Textovku, na kterou čekal, nenašel. Schoval telefon, vytáhl sluneční brýle a pak si zapálil cigaretu. Poslední vykouřil v Detroitu. I bez ohledu na čtyřhodinový časový posun to byla dlouhá doba.

Posledních pár dnů se to na něj hrnulo jedno za druhým. Původně měl v plánu přiletět sem už včera, jenže případ v Detroitu se protáhl. Zatčení se nezdařilo, vrah při něm zahynul. Winter smrtící výstřel nevypálil, ale byl u toho, a to znamenalo absolvovat celý administrativní kolotoč, než mohl odjet. K tomu se přidalo nešťastné zpoždění letadla. I bez těch zádrhelů bylo času pomálu.

Andertonová vykročila, Winter se držel těsně za ní. Z e-mailové komu-

nikace na něj udělala profesionální a věcný dojem a taky mu připadala poněkud odtažitá. Zatím nezaznamenal nic, co by tomu obrázku protičeřilo. V dále se vzpínal k obloze Boeing 777 v barvách společnosti Air Canada, motory s řevem bojovaly se zemskou přitažlivostí, dvě stě padesát tun se hnalo vpřed a vzhůru rychlostí bezmála 280 kilometrů v hodině. Ve vzduchu byl cítit letecký benzin. Značky nasvědčovaly tomu, že se vzdalují od parkovišť. Winter se nenamáhal pít se po důvodu. Ať měla Andertonová namířeno kamkoli, kráčela tak, jako by měli jít právě tam a ne jinam.

Poprvé se na něj obrátila minulý rok, když ještě vedla policejní vyšetřování. On byl v té době vázaný případem v Evropě a nemohl se uvolnit. Požádal ji, aby ho průběžně informovala, a ona to udělala. Po většinu měsíců z té doby mu v e-mailech líčila, jak se situace vyvíjí. V charakteru případu neshledával nic neobvyklého. O to ale nešlo. Při třetím e-mailu došel k úsudku, že tím pravidelným zpravodajstvím si ve skutečnosti chtěla pojistit, aby se o případ nepřestal zajímat.

To ale v blízké době nehrozilo. Případ ho zaujal. Přesně takové záhady měl rád. Především, k většině vražd dochází bez varování. Přijdou prostě znenadání. Dozvíte se o nich, až když vám zavolají s tím, že našli další mrtvolu. Tohle tady neplatilo. Roční odstupy mezi jednotlivými vraždami dávaly těmto zločinům punc neobvyklosti, ale jedinečné byly hlavně z hlediska specifického způsobu provedení. Většina sériových vrahů chce být v okamžiku smrti u toho. To je pro ně podstatná složka vzrušení. Potřebují vidět, jak oči oběti vyhasínají. Ohromně jim to posílí ego. V té chvíli se cítí mocnější než sám Bůh.

Tento vrah nezůstával do konce. Naopak, dělal první poslední pro to, aby u toho nebyl. Sjednal si přístup k obětem domů, přemohl je a lepící páskou je připoutal ke kuchyňské židli. Potom jim upevnil na prsa podomácku vyrobenou bombu, zapojil ji tak, aby vybuchla, jakmile někdo otevře dveře do kuchyně, a pak odešel. Všechny tři jeho oběti byly ženy a zahynuly ve chvíli, kdy se jejich manželé vrátili domů z práce. V podstatě používal jejich muže jako vražednou zbraň. Winter už narazil na vrahy, kteří si zabíjením nechťeli špinit ruce, ale nikdy ne takhle důsledně.

„Teď by se asi slušelo se zeptat, jestli jste měl příjemný let,“ promluvila

Andertonová. „Jelikož ale vaše letadlo mělo čtyři hodiny zpoždění, myslím, že si ušetřím námahu.“

„Na letadle se vyskytla nějaká technická závada, kterou bylo nutné okamžitě odstranit.“

„Hlavně že na to přišli.“

„Asi byste se divila, ale většina letadel má nějaký problém. Kdyby se mělo trvat na tom, že musí být za provozu stoprocentně funkční, nikdy by žádné letadlo nevzlétlo, a to by se neblaze odrazilo na zisku. Nepadají z oblohy jen proto, že v jejich systémech se počítá se značnou redundancí.“

„A vám to nedělá vrásky?“ zeptala se Andertonová.

„Zatím ne. Leteckou havárii jsem ještě nezažil. A to lítám hodně.“

„No to já bych si radši malovala, že je všechno dokonale funkční.“

„Bez šance.“

„Možná, ale to by mi nezabránilo si to namlouvat. Je to jedna z těch výjimečných situací, kdy je nevědomost opravdu blažená.“

Krátce nato došli k zóně, kde byl zákaz parkování. Různé značky hrozily, jaký strašný osud stihne každého, kdo tam i přes zákaz nechá stát auto. SUV Andertonové stálo hned vedle hlídkového vozu vancouverské policie. Jezdila v pět let starém mercedesu, který se blyštěl ve slunečních paprscích. I pneumatiky měl čisté a nablýskané. Andertonová svoje auto evidentně milovala. Karta za sklem, že řidič vozu zde parkuje ve služební policejní záležitosti, vypadala dost autenticky. Wintera v té chvíli napadlo, co dalšího si ponechala z dob práce u policie.

Otevřela zavazadlový prostor a naložila dovnitř Winterův kufr. Starý poškrábaný samsonite s sebou vozil už léta a v něm celý svůj život. Od doby, kdy opustil FBI, žil jako člověk bez stálého bydliště. Domov pro něj představovalo kterékoli hotelové apartmá, v němž se ubytoval. Andertonová zabouchla kufr a sedla si za volant. Winter zaujal místo na sedadle vedle ní a zapnul si bezpečnostní pás. Znovu se podíval na mobil. Textovka pořád nikde.

„Tak dobrá,“ řekl. „Popovídáme si s Nicholasem Sobekem. Jelikož je to náš klient, bude dobré se mu představit. Výhoda je i v tom, že byl svědkem první vraždy. Dvě mouchy jednou ranou.“

„Musím vás varovat, že je poněkud zvláštní.“

„Co tím myslíte – zvláštní?“

Chvíli to vypadalo, že odpoví, ale pak pomalu zavrtěla hlavou. „Pravděpodobně bude nejlepší, když to posoudíte sám.“

2

Nicholas Sobek žil pořád v domě, kde mu zavraždili manželku, což se rozhodně dalo považovat za zvláštní. Winter byl přesvědčený, že něco takového není běžné. Pokud vám v místě, jež považujete za domov, brutálně zavraždí někoho, koho milujete, voláte okamžitě realitní kancelář. Nezůstanete tam už ani den. Nemáte chuť tam strávit ani minutu. Sobek tam od té doby prožil tisíc devadesát pět dnů a jejich počet stále narůstal. To obnášelo půldruhého milionu minut.

Další zvláštní věc: Sobek za poslední tři roky opustil dům pouze dvakrát, v obou případech proto, aby zašel manželce na hrob. Na výročí její smrti odjel vozem na hřbitov Horská vyhlídka, dorazil tam s východem slunce a opustil jej, když se sklánělo k západu.

Jeho dům stál na Balsam Place, neprůjezdném, úhledném a rozlehlém náměstí v Kerrisdale. Čtvrť se nacházela jihozápadním směrem od centra Vancouveru, byla napulírovaná a měla se k světu, protkaná širokými ulicemi a osázená spoustou zeleně. Domy, jež v ní stály, nebyly přímo hollywoodské rezidence, ale ani žádné pastoušky. Měly garáže, kam se vešly dva vozy, a k úpravě zahrádek si majitelé sjednávali specializované firmy.

Andertonová zastavila před mohutnou bránou a počkala, až se automaticky otevře. Brána byla z masivní oceli a působila nově. Třímetrová zeď kolem pozemku byla na hřebeni posetá ostrými kusy kovu a skla a vypadala taky nová. Za zdí rostla řada vysokých douglasek. Z domu se dal místy zahlédnout jen vrchol střechy. Celkově to působilo spíš jako pevnost než domov.

Andertonová projela po příjezdové cestě a zastavila přímo před vraty garáže. Provedla ten manévr hladce, jako by ho opakovala už postě. Ani

trochu nezaváhala. Vjela před garáž, jako by jí to tam patřilo. Obvykle by proběhl rozhovor s někým, kdo obsluhuje bezpečnostní kamery, aby se přesvědčil, jestli návštěvník přijíždí s dobrými nebo špatnými úmysly. Winter zvedl zrak k domu a pak se podíval znovu na Andertonovou.

„Copak?“ všimla si jeho pohledu.

„Nic, jen se snažím přijít na to, jak to tady chodí. Před třemi lety jste byla přesvědčená, že ten chlap je vrah. Před dvěma lety jste se pořád ještě snažila přizpůsobit fakta tak, aby do toho scénáře pasovala. Rychlým posuvem se dostáváme do dneška – a jste nejlepší přátelé.“

„Takhle bych to neformulovala.“

„Vy víte, jak to myslím.“

Andertonová chvíli jen seděla a zírala na dům. Byla to působivá budova. Odhadem tak pět ložnic a zhruba stejný počet koupelen. Určitě nechybí pracovna, pravděpodobně ani tělocvična a možná je tam i domácí kinosál. Architekt zvolil styl art deco, zářivě bílé zdi a elegantní křivky. Přitom bylo vyloučené, že by stavba pocházela ze třicátých let. Ani z dvacátých nebo čtyřicátých. Vypadalo to na devadesátky. Pokud byste chtěli, aby všichni kolem věděli, že se vám daří, pořídili byste si přesně takovou usedlost.

„Nicholas Sobek touží stejně horlivě jako já dostat vraha své ženy před soud,“ poznamenala.

Winter na to nijak nereagoval a nechal na ní, ať zaplní nastalé ticho. Něco o ní už věděl, ale hodně věcí mu zůstávalo záhadou. Věděl, že od doby, kdy odešla do výslužby, pracovala jako soukromý detektiv. A věděl, že měla jen tohoto jediného klienta. Věděl také, že většina vysloužilých policajtů měla nějaký nevyřízený účet, případ, který je pronásledoval až za hrob.

„Nerada odcháším od nedodělané práce,“ vysvětlila konečně. „Představa, že vrah si chodí volně po svobodě, mě ubíjí. Ještě víc mě ale deptá, že za něco víc než čtyřiaadvacet hodin se chystá zabít někoho dalšího. Udělám cokoli, abych tomu zabránila. Cokoli. Tím, že pracuju pro Sobeka, jsem docílila toho, že jsem zůstala ve hře. Nepřestanu po tom vrahovi jít.“ Kývla hlavou k domu. „Sobekovi nechybí finanční prostředky a zcela jistě má i motivaci. Já mám schopnosti, které potřebuje k dosažení svého cíle. Znovu opakuji, v téhle věci jsme na jedné lodi.“

„To znamená, že ho využíváte.“

„Jen natolik, nakolik on využívá mě.“

Čekal, jestli k tomu něco dodá. Když bylo zřejmé, že už skončila, zeptal se: „Měl bych vědět ještě něco?“

Odpověděla mu úsměvem, který naznačoval, že sedí na truhle plné tajemství. Možná před ním něco zamlčovala, možná si s ním jen tak pohrávala. Na tom příliš nezáleželo. Vystoupili z auta a po cestičce obešli dům k hlavnímu vchodu. Tráva na předzahrádce byla čerstvě posečená. Cestičku lemovaly květináče se zářivě pestrými květy. Winter se při chůzi podíval na mobil. Textovka pořád ještě nepřišla. Uvědomil si, že Andertonová se na něj ohlíží přes rameno.

„Mobil spárovaný s hodinkami odmítá vydávat zvukové signály,“ vysvětlil.

„Nic se neděje.“

Na zdi verandy byly upevněné dva bezpečnostní skenery. Andertonová přitiskla k hornímu oko a ke spodnímu přiložila palec. Uplynulo asi deset vteřin, potom se dveře s cvaknutím otevřely a odlidštěný hlas je informoval: „Jsem v tělocvičně.“ Nevěděl přesně, co tam Sobek dělá, ale podle zvuku bezpochyby dost dřel. Winter tělocvičny nesnášel. Pěstoval si teorii, že člověk je natolik zdatný, jak je zapotřebí pro způsob života, který vede.

Vstupní hala sahala do výšky druhého patra. Měla obnažené trámové a ozdobný třpytivý křišťálový lustr, z něhož se linulo jiskřivé světlo. Podlaha haly byla z borového dřeva a začínalo na ní široké schodiště. Na stěnách viselo moderní umění v rámech z kartáčovaného kovu. Andertonová zamířila do chodby, jež je dovedla za schodiště. Dveře ke schodům do suterénu se ukrývaly v přítmi. Andertonová zopakovala obřad, který předvedla už u vchodu. Oko přiložila k hornímu čidlu, palec ke spodnímu. Zámek se s tichým cvaknutím odblokoval.

„Jak si může být Sobek jistý, že vás k němu nevedu násilím s pistolí v ruce? Co když nejsem ani ten, za koho se vydávám?“

Místo odpovědi ho sjela pohledem.

„To je mimochodem vtip jen napůl,“ dodal. „Předpokládám, že bez-

pečnostní opatření se neomezují jen na kontrolu u brány a zeď kolem pozemku. Mám pravdu?“

„Když to tedy chcete slyšet, při vstupu do domu jste prošel detektorem kovů. To znamená, že pokud máte pistoli z plastu a nejsou v ní náboje, můžeme vstoupit. Na verandě vás taky vyfotili a snímek zpracovali softwarem na rozpoznávání obličejů. Proto se dveře neotevřely okamžitě. Fotografii, s níž snímek porovnávali, dostali ode mě. Našla jsem na internetu jednu ještě z dob, kdy jste býval u FBI. Vypadal jste tehdy o hodně mladší a byl jste docela fešák. Co se stalo?“

Winter se musel usmát. „Odhaduju, že před třemi lety všechna ta bezpečnostní opatření nebyla ještě zavedená.“

„Přesně tak. Sobekovi měli alarm proti vloupání, ale v provozu býval asi tak často, jak často ho zapomněli zapnout. Zeď ani brána tu taky nebyly. Sobek chtěl, aby každý, kdo kolem projížděl po silnici, dům viděl. Dá hodně na dojem. Podívejte se do garáže a pochopíte, jak to myslím. Najdete tam veterána Aston Martin a Mercedes třídy S a na obě auta jen sedá prach. Vlastní taky Cesnu dvě stě šest, se kterou od vraždy neletěl. Třicet minut jízdy od města je v Boundary Bay polní letiště. Tam se mu o letadlo starají. Udržují ho neustále v provozuschopném stavu, ale on nikam nelétá.“

„Všechna ta opatření mi připadají, jak by zamykal stáj, když mu všichni koně už utekli.“

„Možná to tak vypadá, ale za poslední tři roky se sem nikdo nevloupal. Z toho se dá odvodit, že opatření mají požadovaný účinek.“

Sešli po schodech, Andertonová jako první, on za ní. Schodiště bylo stejně široké jako dveře, jimiž se na ně dostali, a strop nízký, takže cesta navozovala klaustrofobické pocity. Jako by sestupovali do bunkru z času studené války nebo do kasemat. Dole se chodba rozdvjovala doleva a doprava. Andertonová zahrnula vlevo. Minuli další dvoje dveře, oboje zavřené a oboje z kartáčované oceli.

„Zde Sobek od vraždy žije,“ vysvětlovala Andertonová. „Má tady dole ložnici, kuchyni a kancelář. Dokonce je tu i střelnice.“

„To si děláte legraci, vidíte?“

Andertonová zavrtěla hlavou. „Mluvím úplně vážně. Předchozí majitel domu byl fanatik na bowling. Nechal si tady v suterénu postavit dráhu. Když Sobek dům koupil, dal všechno bowlingové zařízení zlikvidovat a z dráhy udělal střelnici.“

„Střelí dobře?“

„Líp než já. Zažila jsem, jak ze šesti pokusů trefil šestkrát desítku.“

„Jak využívá zbytek domu?“

„Všechno tam zůstalo přesně v tom stavu, v jakém to bylo, když jeho žena přišla o život. Sobek nic nezměnil. Stala se z toho jakási svatyně.“ Andertonová se po něm ohlédla. „Upozorňovala jsem vás, že je zvláštní.“

Chodba končila u stejných ocelových dveří, kolem nichž před chvílí prošli. Andertonová vstoupila bez klepání. Na bohatém vybavení tělocvičny byla znát pořádkumilovnost majitele. Měl tam běžecký pás, spinningové kolo, crossový trenažér a posilovací stojan. Z ocelové plotny zasazené do stropu visel boxovací pytel. Na velké dřevěné polici na stěně byly vyskládané zbraně pro bojové sporty.

Sobek ležel na benčpresu a zvedal činku. Vzpíral tolik, kolik vážila Andertonová, možná ještě o půlku víc. Každý zdvih doprovodilo táhlé hlasité heknutí. Svaly na pažích se mu nadouvaly a šlachy na krku měl napjaté jak struny piana. Bylo mu přibližně pětatřicet, měl plnovous a pronikavé hnědé oči. Ještě dvakrát zvedl činku, pak se posadil a narovnal si vlasy svázané do ohonu. Sahaly mu po ramena a měl je rozevláté a lesklé potem. V obličejí byl zarudlý a zhluboka a vyrovnaně oddychoval.

Stáhl ze sebe tričko, popadl ručník a tiskl ho porůznu k tělu, aby se osušil. Svaly na pažích a hrudi měl pěkně vyrýsované, na bříše dokonalý pekáč buchet. Moc to ale nepřeháněl. Posilování se pro něj zjevně stalo vášní, ale k nestvůrám napumpovaným steroidy měl daleko. Na řetízku na krku mu visel malý klíček. Obě ruce měl zabandážované bílou boxer-skou páskou, jež na kloubech zešedla tím, jak bouchal do boxovacího pytle. Oblékl si tričko – stejné jako to, které před chvílí sundal, jednobarvné, černé. Pověsil ručník přes opěradlo židle a přešel k Winterovi. Na chvíli zůstal stát a prohlížel si ho.

„Tak co,“ prohodil. „Myslíte si, že jsem zabil svou ženu?“

3

Sobek z něj stále nespouštěl zrak, čekal, až mu odpoví. Jestli to měl být pokus zastrašit ho, nevyšel. Winter hrál v minulosti tuhle hru s mnohem děsivějšími jedinci, než byl Sobek. Během svého působení u FBI vyslyšel desítky sériových vrahů. Vysedával s těmi nejhoršími z nejhorších. Abyste přežili taková setkání bez úhony, musíte si vypěstovat hroší kůži. To však neznamenal, že hodlal Sobeka podceňovat. Poznal, když měl před sebou predátora. Sobek na něj hleděl ještě několik vteřin a nakonec mrkl. Winter to vzal jako narážku.

„Policie se nedomnívá, že jste ji zabil,“ odvětil. „V době, kdy došlo k vraždě Alicii Kirchnerové, jste byl u hrobu své ženy. Stejně tak v loňském roce, kdy někdo zavraždil Lian Hammondovou. Svědci vás v obou případech viděli na hřbitově. Podle nich jste tam strávil celý den, takže pokud jste je neuplatil, máte velice pevné alibi.“

„Ano, mám alibi pro vraždu Alicii i Lian. Nemám ale alibi pro dobu, kdy zabil Isabellu. Vyrojila se hromada teorií, jak jsem ji mohl sprovodit ze světa. Existuje dokonce internetová stránka s názvem www.sobekzabilsvouzenu.com.“

„Viděl jsem ji. Víte, jaké teorii dávám přednost já? Zabil jste svou manželku a příští rok jste si obstaral nájemného vraha, aby zabil Aliciu. Že v obou případech pachatel postupoval stejným způsobem, se dá vysvětlit tím, že jste mu mohl poskytnout podrobnosti.“

„A následující rok jsem mu tedy musel zaplatit, aby zabil Lian.“

„A letos mu zaplatíte znovu, aby usmrtil někoho dalšího.“

„Uvědomujete si, jak je tahle teorie šílená?“ namítl Sobek.

„Už jsem se setkal se šílenějšími.“

„Svou ženu jsem miloval. Neuplyne den, abych na ni nemyslel. Mám ji v hlavě den co den, každou hodinu, každou minutu.“

„Proč jste si tedy odskakoval bokem? Jedna policejní zpráva vás označila za notorického záletníka. Mně se víc líbí výraz sukničkář. To je výstižnější, nezdá se vám?“

„Měli jsme určité problémy, ale řešili jsme je.“

„Bylo to předtím, než vám Isabella zahrnula, nebo potom? Muselo vás to namíchnout. Jistě, když vy tu a tam někoho sbalíte, je to v pořádku, ona si ale něco takového nesměla v žádném případě dovolit.“

Na to Sobek hned neodpověděl. Zhluboka se nadechl. Winter si uměl docela dobře představit, že počítá pomalu do deseti. „Pořád jste mi ještě neodpověděl. Myslíte si, že jsem zabil svou ženu?“

Winter smetl z posilovacího stojanu neviditelné smítko a pak se posadil. Čistší tělocvičnu ještě neviděl. Teď se díval na Sobeka zdola, ale to, že mu poskytl výškovou výhodu, ho nijak neznervózňovalo. Skutečnost, že netrval na rovnocenném postavení, patřila taky ke hře nervů.

„Policie vynaložila hodně času, energie i prostředků na to, aby proslídila vaši minulost,“ začal. „Vyšel jí z toho obrázek člověka posedlého vyděláváním peněz, kterému nezáleží na tom, komu v honbě za tím cílem ublíží. Jenže ruku na srdce, být dobrodušný a vydělávat obchodními operacemi velké prachy nelze. Podváděl jste svoje zákazníky, podváděl jste svou ženu, v podstatě jste podváděl každého, s kým jste přišel do styku. Jediné, o co vám šlo, bylo vydělávat. Kdyby Gordon Gekko skutečně žil a nebyl jen smyšlenou filmovou postavou, spěchal by horempádem za vámi, aby vám potřásl rukou a přivítal vás v klubu.“

„Člověk se může změnit.“

„Podle mých zkušeností zas ne tak moc.“

„A já tvrdím, že může. Po Isabellině smrti jsem byl přinucený podívat se do očí některým trpkým pravdám. Ale ustál jsem to a jsem skálopevně přesvědčený, že díky téhle zkušenosti se ze mě stal lepší člověk.“

„To rád slyším, mě ale vaše minulost nezajímá. Jde mi jen o to, abyste se mnou hrál férově. Dokážete to?“

„Jistě.“

Sobek na něj už zase zíral. „Tak co – myslíte si, že jsem zabil svou ženu?“

„Ne, nemyslím.“

Lehce sklonil hlavu. „Děkuji vám za upřímnost.“

„Dobrá, teď je řada na mně. Co odemyká klíček, který máte na krku?“

4

Sobek je odvedl do vstupní haly a vkročil do chodby naproti schodišti. Na jejím konci došli ke dveřím s velkým visacím zámkem. Po všech zdejších nejmodernějších elektronických bezpečnostních opatřeních působily trochu nepatříčně, spíš jako symbolické gesto než skutečná snaha o odvrácení bezpečnostní hrozby. Páčidlo by si s nimi poradilo během dvou vteřin. Člověk, který to umí se zámky, by na to potřeboval o tři vteřiny víc. Sobek stáhl z krku řetízky a zámek odemkl. Otevřel dveře a odstoupil stranou.

Winter s Andertonovou vešli dovnitř. Sobek je nenásledoval. Pozoroval je ode dveří, sledoval každé jejich hnutí. Žaluzie byly zatažené a z přítmi vystávaly nezřetelné obrysy nábytku. Winter rozsvítil. Vypadalo to, že po odchodu policie se tady nic nezměnilo. Kamkoli člověk pohlédl, všude byly patrné stopy po výbuchu. Židle ležely převrácené. Na stěnách, nábytku i na dlaždicích na podlaze byly černé skvrny. Když zavřel oči, dokázal si Winter představit, jak to tu páchlo. Jako po ohňostroji na Den nezávislosti s přimíseným zápachem spáleného masa. Na všem v kuchyni lpěla tenká vrstva prachu a prášek na snímání otisků prstů. Místo, kde našli ležet Isabellu, bylo vyznačené křídou, která po těch letech zmatněla.

Ke stolu se vešlo šest lidí, ale bylo tam jen pět židlí. Ta, na níž přišla Isabella o život, scházela. Čtyři židle byly rozmístěné kolem stolu. Dvě se převrátily na bok a dvě stály odstrčené dál, jako by se stolovníci náhle zvedli a odešli. Pátá židle trůnila v epicentru výbuchu. Winter k ní přistoupil a dotkl se opěradla. Chvilí tak stál a rozhlížel se po kuchyni. Uvědomoval si, že Sobek ho ode dveří pozoruje. Oči na něj upírala i Andertonová. Jejich pohledy se setkaly.

„Jaké to musí asi být, sedět připoutaná tady na té židli s bombou přilepenou páskou na prsou?“

Andertonová hned neodpověděla. Pokud v sobě měla aspoň z poloviny tolik vyšetřovatelských buněk, kolik jí přisuzoval, musela si dřív už nejdnou představit, že na té židli sedí sama. Dedukovat popudy a motivace pachatelů nebylo při jeho práci všechno. Patřilo k ní i pochopit situaci oběti a vžít se do ní.

„Musí to být strašlivé,“ ozvala se Andertonová konečně. „Naprosto a totálně strašlivé.“

„Slabé slovo,“ souhlasil. „Isabella byla první obětí. Bylo jí třicet let, byla zdravá a v dobré kondici. Celý dosavadní život před ní ležel jako na dlani. Neměla zdání, co se děje. Někdo vnikl k ní domů, přivázal ji k židli a pak prostě odešel.“

Andertonová nepřestávala hledět na židli a představovat si, jaké to muselo být. „Když zaslechla, že se vrátil manžel, bývala by se pokusila ho varovat,“ navázala, „jenže to nešlo, protože měla přes ústa lepicí pásku. Sobek otevřel dveře – a prásk!“

„Rychle převineme pásku o rok dopředu. Tentokrát se obětí jmenuje Alicia Kirchnerová. Významný rozdíl tkví v tom, že ví docela přesně, o co jde. O tom, co potkalo Isabellu Sobekovou, se psalo všude, byla toho plná televize. Nemohla to přehlédnout. Jelikož věděla, co ji čeká, musela prožívat ještě o něco větší strach.“

Andertonová ho dalším líčením předběhla. „Posuneme se zrychleně o další rok, kdy se obětí stala Lian Hammondová. Lian byla Asijka, což do věci vnašelo zásadní změnu. Do té chvíle si pachatel vybíral oběti pouze mezi běloškami. Cítila se v bezpečí. To zvyšuje míru strachu.“

„Musím mu přiznat jedno,“ přerušil ji Winter. „Vraždit jednou za rok vždy v tentýž den, to je geniální tah. Očekávání skutečně posiluje strach. Koho asi připoutá k židli letos? Nebo ještě jinak: co udělá, aby to celé posunul na vyšší úroveň?“

„Možná si vybere černošku,“ nadhodila Andertonová.

Winter zavrtěl hlavou. „Už dal najevo, že etnikum pro něj neznamená žádnou překážku.“

„Tak co kdyby si vyhlídl muže? Tím by naznačil, mu nezáleží ani na pohlaví. Zvýšil by tím sázku.“

„To sice ano, ale nemyslím si, že na to půjde takhle. Vedle zvýšené sázky by to pro něj znamenalo výrazně vyšší riziko. Jednoduše řečeno, muži mají větší sílu než ženy.“

„S takovými generalizacemi bych se na vašem místě mírnila. Myslím, že já bych vám uměla pěkně nandat.“

„Možná, tím ale nevyvrácíte moje hledisko. Způsob, jaký si tenhle pachatel vybral, napovídá, že fyzickou silou nikoho neohromí. Bude menší postavy. Jeho výšku bych odhadoval něco pod sto sedmdesát centimetrů. Určitě ne o moc víc. Ten člověk trpí syndromem malého vzrůstu. Na oběti působí nátlakem, ne silou. Proto si netroufne na muže.“

Andertonová se chystala něco namítnout, už otvírala ústa, a pak je zase zavřela. Nakřčila čelo a pak se uvolnila. Winter skoro viděl rej myšlenek, jež se jí honily v hlavě.

„Domníváte se, že si vybere dítě,“ dovtípila se.

„Napadlo mě to. Mezi sériovými vrahy platí určitá hierarchie. Ti, kteří vraždí výbušniny, se nalézají na spodku žebříčku. Jsou to zbabělci. Pod nimi jsou jenom vrahové dětí. Vrah, který by bombou zabil dítě, by byl úplné dno.“

„Úplné dno,“ opakovala souhlasně Andertonová. „Doufejme, že tak hluboko neklesne.“

Winter obešel židli a posadil se na ni. Sobek stále přihlížel ode dveří. Z jeho výrazu bylo těžké něco vyčíst. Pokud mu jejich počínání vadilo, nedal to na sobě znát. Nedal však ani najevo, jestli ho zaujalo. V obličejí se mu zračila bezvýrazná lhostejnost, jako kdyby všechno, co se před ním odehrávalo, registroval, ale neměl na to žádný vyhraněný názor.

Winter zavřel oči a hodiny se přetočily nazpět. Na židli teď neseděl on, nýbrž Isabella. Prožívala poslední chvíle, s každým nádechem se blížila k smrti a nemohla proti tomu nic dělat. Tohle bylo něco víc než představitost, odehrávalo se to. Měl takový dar. Takové prokletí. Zhluboka se nadechl a vkročil do zóny.

Dveře se zavírají a já jsem osaměla. Naslouchám, jak se vrahovy kroky vzdalují a utichají. Domovní dveře jsou příliš daleko na to, abych slyšela, jak se otevírají. Bomba je lehcí, než vypadá, ale tíží mě. Některé předměty nabývají na hmotnosti, těžknou svým významem. Tato bomba se k nim řadí. Její tíha mi tlačí na žebra a dusí mě. Jsem vrahova první obětí, a tak nemám vodítko, kterého bych se v úvahách zachytila. Přesto si ale uvědomuju, co tohle zařízení dokáže, a vím to, protože mi to řekl. Vyložil mi všechno tak, že to pochopil i můj vystresovaný mozek. Teď nemůžu dělat nic jiného než čekat, až přijde domů Nicholas. Jinak jsem bezmocná. I tohle mi vysvětlil.

Když čelíte situaci, z níž existují jen dvě východiska a obě jsou riskantní, vždycky máte k jednomu z nich blíže než ke druhému. Pokaždé se jedno jeví méně nadějně než druhé a žene vás to od něj pryč. Lidská bytost je naprogramovaná tak, aby hledala cestu nejmenšího odporu. Platí to stejně, když jde o smrt, jako v kterémkoli jiném případě. Nikdo nechce skončit pomalou a bolestivou smrtí. A nikdo nechce zemřít násilně, roztrhaný na kusy silou, která nebere ohled na krev, kosti, svaly a tkáň. Proč by měl kdokoli něco takového chtít? Ne, všichni toužíme ponořit se klidně do věčného spánku.

Vzpomínáte si na ty nebožáky, kteří vyskakovali z oken Dvojčat? Měli před sebou neřešitelné dilema. Buď zůstat tam, kde byli, a uhořet, nebo skočit. Z bláta do louže. Proč tedy skočili? Skočili proto, že je k tomu dohnal oheň coby naléhavější nebezpečí. Museli se dostat z jeho dosahu. Na ničem jiném nezáleželo. A pak se hlava nehlava řítili vzduchem, padali a padali, smrt se neadržitelně blížila, jak byli blíže a blíže zemi, a nemohli tomu žádným způsobem zabránit.

Přesně to se odehrávalo zde. Protože já nejsem zdaleka tak bezmocná, jak si namlouvám. Vrah mi pověděl všechno o rtuťovém náklonovém spínači. Vysvětлил mi, jak jediný neuvážený pohyb bude mít za následek neodvratnou smrt.

Zemřu. Tomu nic nezabrání. Nicholas ale zemřít nemusí. Ačkoli strach mi narušil myšlenkové pochody, k tomuto závěru jsem se s velkou pravděpodobností dopracovala. Stačí rozkymáčet židli tak, že se převrátí. Stačí tohle dokázat a zachráním Nicholase.

Já to ale neudělám, protože nechci zemřít. Dokud jsem naživu, mám naději, že mě někdo zachrání. Neumím si představit, jak by k tomu mohlo přesně dojít,

vím jen, že zatím to nemůžu vzdát. Dokud mi v těle zbývá poslední špetka dechu, budu bojovat. Dokonce jsem si pro onen poslední výdech stanovila časový horizont. Jakmile zaslechnu Nicholase, převrhnou židli. Není nutné, abychom zemřeli oba.

Jenže tak to nefunguje. Neslyším otevírat vstupní dveře, ale zaslechnu, jak na mě volá. Vykřikla bych, abych ho varovala, jenže to nejde, protože mám zalepenou pusou. Tohle je chvíle, kdy bych měla převrátit židli. Jenže ani to nemůžu udělat. Stále dýchám. Jsem pořád ještě naživu. A on už vešel do chodby vedoucí ke kuchyni a já židli ještě nepřevrátila. Pak už stojí přede dveřmi kuchyně a já tu pořád ještě sedím. Potom se pohne klika a už je pozdě. Dveře se otevřou a výbuch mi rozervě hrudník. Jsem mrtvá dřív, než dopadnu na dlaždice z drabého mramoru.

5

Winter otevřel oči a ze všeho nejdřív uviděl Andertonovou, jak stojí snad jen metr od něj a pozorně hledí na něho. V jejích očích vypožoroval cosi, co by se dalo vyložit jako starost, ale hlavně v nich byla zvědavost. Začínal chápat, proč Sobek zachoval tuto místnost v původním stavu. Bylo to pro něj posvátné místo. Dokázal si ho představit, jak se sem uprostřed noci přikrade a obcuje s duchem své mrtvé ženy. Rychle se ohlédl ke dveřím. Sobek tam nestál.

„Byla to lež jako věž,“ zašeptal pro sebe.

„Kdo lhal?“ zarazila se Andertonová. „Vrah?“

Přikývl. „Bomba je docela přímočarý způsob zabíjení, souhlasíte?“

„Je to tak. Když to vezmete kolem a kolem, bomby jsou vlastně všechny stejné. Hlavně potřebujete nějakou výbušninu. Potom roznětku. A za třetí spínač, který vyvolá výbuch. Ostatní jsou jen variace na dané téma.“

Winter vstal a zadíval se na židli. Dovedl si představit, jak na ní Isabella sedí, na prsou má lepicí páskou připevněnou bombu, je vyděšená a zoufalá, strach a nerozhodnost ji paralyzují.

„Vrah se uchýlil k modifikaci osvědčené a oblíbené trubkové bomby,“ konstatoval. „Rozdíl je v tom, že použil rozříznutou trubku. Po délce ji rozřízl až doprostřed, nacpal ji do plastového pouzdra a naplnil střelným prachem a ocelovými kuličkami. Střelný prach získal ze zábavní pyrotechniky. Počkal si na kanadský národní svátek, pak nakoupil množství rachejtlí, ale jen tolik, aby nevbudil pozornost. Ty pak rozebral, aby z nich získal potřebné látky.“

Andertonová k němu popošla blíž a zůstala stát těsně vedle něj. „To, že trubku rozřízl, bylo důmyslné. U většiny trubkových bomb se z obalu

stane šrapnel. Rozpálené kovové úlomky se rozletí na všechny strany a zabíjejí nebo zraňují každého, kdo jim přijde do cesty. Tady ale byl jen jeden člověk, Isabella. Díky rozříznuté trubce zacílil výbuch přímo na ni.

Kuličky z ložiska nebyly vlastně nutné. Samotná síla výbuchu stačila k tomu, aby jí roztrhal srdce. Použil je jen jako pojistku. V první řadě mu šlo o to, aby Isabella zaručeně zahynula. Nechtěl nic riskovat.“

„Zajímavá je roznětka.“

Winter zvedl obočí a pohlédl na Andertonovou. „Tak se to dá taky charakterizovat.“

„A jak byste to charakterizoval vy?“

Na okamžik se zamyslel. „Ale ne, označení ‚zajímavá‘ mi vyhovuje.“

Skutečně tomu tak bylo. Policie našla důkaz, že vrah použil k výrobě roznětky žárovku na vánoční stromek. Opatrně, aby nepoškodil vlákno, odlomil vršek. Potom žárovku naplnil sírou, kterou oškrábal ze zápalek. Vánoční žárovky vydržely napětí jednoho voltu, on ji ale připojil k devítivoltové baterii. Když byla bomba aktivovaná, vlákno se přepálilo a od něj se vzňala síra.

Našel se i důkaz, že k aktivaci bomby použil magnetické dveřní čidlo, stejný typ senzoru, jaký se v používá v domácích poplašných zařízeních. Upevnil čidlo kvalitním lepidlem na dveře a jazýčkový kontakt přilepil na dveřní rám. Když Sobek otevřel dveře, kontakt sepnul a elektrický obvod se uzavřel. Od toho okamžiku byla exploze neodvratná. Výbušné zařízení se chovalo podle fyzikálních zákonů. Jakmile reakce začala, nic ji nemohlo zastavit.

„Kde je slabina?“ nadhodil Winter.

Andertonová ukázala na židli. „Tady. Isabella.“

„Správně. Představuje nevyzpytatelný prvek. Všechno ostatní se chová binárně. Jazýčkový kontakt je buď sepnutý, nebo vypnutý. Roznětka je buď aktivní, nebo inertní. A trhavina buď netečně leží, nebo každou chvíli vybuchne.“

Andertonová přešla zamyšleně k židli. „Vrah nemůže riskovat, že se jeho oběť pohne. Nesmí hnout ani svalem, aby náhodou nevytrhla drát. Pak by bomba nevybuchla.“

„Proto každou oběť varuje, že zařízení opatřil rtuťovým spínačem. Když se hnou, dojde k výbuchu.“

„Jenže vyšetřovatelé zjistili, že bomba rtuťový spínač neměla.“

„A to je ta lež jako věž. Ale oběti to nevědí. Doposud braly vážně každé jeho slovo. Může přijít s címkoli a budou mu věřit.“

„Proč tedy náklonový spínač nepoužil? Dá se snadno opatřit.“

„Ano, dá. Ale neseženete ho tak snadno jako vánoční žárovíčky a zápalky. K pachatelovu modu operandi patří i to, že nechce zanechávat zbytečné stopy. Na jeho bombě je nádherné, že všechny její součásti si může opatřit, aniž by vzbudil sebemenší podezření. Kdo by se díval s podezřením na někoho, kdo v prosinci nakupuje vánoční výzdobu? Nebo rachejtle na konci června? Nikdo. Kvalitní lepidlo sežene v každém obchodě s domácími potřebami kdykoli během roku. Stejně tak kuličková ložiska, drát, devítivoltovou baterii i železnou trubku.“

„Jasně, tomu rozumím. Kdyby použil náklonový spínač, mohli bychom přijít na to, kde ho koupil.“

Winter zaregistroval množné číslo „my“. Neměla na mysli je dva. Policejních návyků se člověk jen tak nezbaví. „Nejenom z toho důvodu,“ upozornil ji. „Odvážil bych se dokonce tvrdit, že to není hlavní důvod.“

„Protože hlavní důvod je, že nechce, aby bomba explodovala předčasně.“

„To by mu zkazilo zábavu,“ souhlasil Winter. „Je bezpodmínečně nutné, aby výbuch způsobil manžel.“

„Protože to je další způsob, jakým dává najevo, jak je všemocný.“

„Tak to vidím já. Tyhle vraždy demonstrují především ovládnutí obětí a dominanci. A jsme opět u syndromu malého vzrůstu. Přehnaným způsobem si kompenzuje nedostatek, kterým celý život trpí. Nezapomínejte, že ten, kdo vraždí výbušninou, patří ke spodině.“

„Úplné dno,“ upamatovala se Andertonová. „Zjistili jsme tedy, že oběti obelhává. Jak nám to pomůže?“

Winter opět přemítal nad aktuální trojicí otázek: kde, proč a kdo. Tohle jim pomohlo s prostřední z nich, což bylo zásadní. Když zjistí důvody, ukáže jim to cestu k vrahovi, ale až k němu před dům je to nedovede.

Winter znal způsob, jak informaci využít, ale nevěděl, jestli s tím bude Andertonová souhlasit.

Každý má hranici, kterou nehodlá překročit. Winter se stále ještě snažil přijít na to, kde ji má ona. Karta na palubní desce jejího auta, které si všiml na letišti, naznačovala určitou naději. Stejně tak skutečnost, že mu poslala kopie všech policejních vyšetřovacích spisů z prvních tří vražd. Fotografie z místa činu, pitevní zprávy, protokoly z výsledků, svědecké výpovědi. Je v pořádku, když informace toho druhu má k dispozici vyšetřovatel, ale není v pořádku, má-li je v rukou civilista, a přísně vzato Andertonová nic jiného nebyla.

„*Nijak* nám to nepomůže,“ odpověděl. „V téhle fázi vyšetřování nemůžeme mít dostatek informací. Souhlasíte?“

„Souhlasím.“

„Když už Sobek odešel, domnívám se, že nebyl moc nadšený, když jsem se posadil na jeho židli.“

„Na jeho židli?“

„Myslíte si, že sem každý den nechodí a nevysedává tady?“

„To mě nikdy nenapadlo, ale asi to tak bude. Tak jaký na něj máte názor?“

„No, v jedné věci jste měla pravdu. Je skutečně zvláštní.“

„A dál?“

Winter si dal s odpovědí na čas. „Uvažuji o jeho motivaci. Než přišla Isabella o život, zakládal si na symbolech svého postavení a dával si záležet na tom, aby je vnímalo i okolí. Měl auta a letadlo a dům. Můžete namítnout, že do té sbírky patřila i Isabella. Je jasné, že muž jako on potřebuje mít takovou trofej po boku. Viděl jsem její fotky, a mám-li mluvit za všechny říčné samce, musím prohlásit, že byla nádherná.“

Andertonová mu přikývnutím naznačila, aby pokračoval.

„Proto je tím tak posedlý. Někdo mu ukradl exponát z jeho sbírky, a to je zcela nepřijatelné. Zamyslete se nad tím. V garáži má auta, kterými nejezdí, má letadlo, s nímž nelétá, a dům, v němž nebydlí. Proč to dělá? Dělá to, protože je sběratel a jako každý sběratel považuje za nejdůležitější vlastnit předmět touhy.“

„Když se ale takového předmětu zmocníte, chcete si ho uchovat,“ přerušila ho Andertonová. „Pustíte ho z ruky jedině přes vlastní mrtvolu, když vám ho někdo vytrhne z bezvládných rukou.“

„Nesmíme ho pustit z očí. Nemůžeme potřebovat, aby vůči nám začal být obezřelý.“

„Podle vás to hrozí?“

„Na to se zeptám spíš já vás. Stýkáte se s ním už tři roky. Znáte ho lépe než kdo jiný. Myslíte, že bychom měli mít obavy?“

Andertonová neodpověděla. Ani nemusela. Odpověď se dala vyčíst z jejího výrazu. O téhle otázce už dříve přemýšlela a dospěla ke stejnému závěru. Winter se znovu podíval na mobil, ale esemeska pořád ještě nepřišla. Tohle by byla pro její příchod správná chvíle. Počkal ještě pár vteřin, ale telefon ho zklamal a mlčel.

„Ta textovka, na kterou čekáte, ještě pořád nepřišla?“ poznamenala Andertonová.

„Pořád nic. Dobře, už mi to stačilo. Co byste řekla na to, kdybychom odtud vypadli?“

6

„Marilyn Monroe,“ nadhodil Winter, když došli zpátky k autu.

„Co ta s tím má společného?“

„V časných ranních hodinách pátého srpna roku devatenáct set šedesát dva byla Marilyn Monroe nalezena mrtvá ve svém kalifornském domě v Brentwoodu. Jestli věříte konspiračním teoriím, zabili ji Kennedyovi. Věříte-li soudnímu lékaři losangeleského okresu, zemřela na akutní otravu barbituráty. A jestliže věříte Eltonu Johnovi, našli ji nahou.“

Andertonová už stačila strčit klíček do zapalování a chystala se jím otočit. Nechala ho být a kroužek na klíče ještě chvíli cinkal, než utichl. „Máte představu, kolik hodin nám trvalo, než jsme přišli na to, jaký význam má to datum?“

„Pár určitě.“

„Víc než pár. Posuzovali jsme je ze všech myslitelných aspektů a pak jsme se do něj pustili ze všech nemyslitelných aspektů. A víte, k čemu jsme dospěli, když jsme s tím byli hotoví?“

„Došli jste k závěru, že je to náhoda. Četl jsem vaši souhrnnou zprávu.“

„Přesně tak,“ přikývla Andertonová. „Je to náhoda. K první vraždě došlo pátého srpna před třemi lety. Proč si vrah ten den vybral? Kdoví. Možná se mu líbilo postavení planet. Každopádně, rok se sešel s rokem a on měl opět cukání vraždit. Blížil se pátý srpen a on si dobře pamatoval, co se stalo toho dne před rokem, a tak si řekl, vem to d'as, a další oběť sprovodil ze světa v den výročí.“

Umlkla, aby se nadechla. Winter vycítil, jak je otrávená. Bylo to znát z každého slova, z každé slabiky. Zdroj toho pocitu chápal. Nic nenaštve víc než hádanka, kterou se nedaří rozlousknout.

„Jako nezamýšlený důsledek se na něj zaměřila značná pozornost, kterou by za jiných okolností nezískal. Lidské bytosti rády dávají každému svému činění řád. Jsme takovým způsobem naprogramováni. Uplyne tedy další rok a znovu se blíží pátý srpen. Tentokrát se ale okolnosti změnily. Zaměřila se na to média a situaci vyhrotila. Přilévala olej do ohně a plameny vyšlehly vysoko. Ve vzduchu visí přímo hmatatelné očekávání. A náš pachatel ho nechce zklamat.“

„Teorie je to dobrá,“ připustil Winter. „Problém je v tom, že závisí na souhře náhod. První vraždu spáchal pátého, protože mu vyhovovalo postavení planet, a za rok vraždil z jakéhosi nostalgického rozmaru.“ Zavrtěl hlavou. „Máme co dělat s psychopatem, a ti nebývají nostalgičtí. Jsou bytostně pragmatičtí. Chci tím říct jedno: co se týká sériových vrahů, na souhru náhod se snažím nesázet.“

„Jakou tedy máte vy teorii? Proč vraždí právě pátého?“

„Momentálně nemám žádnou teorii,“ pokrčil Winter rameny.

„Myslíte si ale, že to datum má význam?“

Prisvědčil. „Když přijdeme na to, čím je tohle datum významné, nahlédneme do osobnosti pachatele. Čím důkladněji ho poznáme, tím snáz ho dopadneme. Úspěšný není ten lovec, který svou kořist uštvě, nýbrž takový, který pronikne do jejího uvažování natolik, že si na ni počká u správného napajedla. Kdy, proč a kdo. Tohle úzce souvisí s otázkou ‚proč‘. Je to nejméně frekventovaná cesta, ale i taková nás dovede k cíli.“

Andertonová chvíli nereagovala. „Fajn, díky vám jsem už zase získala naději. Jak tedy hodláte najít odpověď?“

„Jako nejpravděpodobnější místo, kde s tím začít, se nabízejí vyšetřovací spisy předchozích tří případů. Doufejme, že v nich najdeme něco, co ušlo pozornosti. Pustil jsem se do toho už v letadle a mám v plánu v tom večer pokračovat.“

„Je tam nepřehledné množství informací.“

Nepletla se. V dřívějších dobách by zaplnily přinejmenším tři krabice, jednu na každou vraždu. Dnes se vešlo všechno na jeden flash disk a pořád ještě zbylo dost místa na hudbu, kterou člověk mohl poslouchat do konce života.